

USNESENÍ

Samosoudkyně Okresního soudu Plzeň–město Mgr. Lucie Bočková rozhodla dne 27. 9. 2018 v trestní věci obžalovaného mjr. Bc. V [REDACTED] S [REDACTED], narozeného dne [REDACTED], trvale bytem P [REDACTED], S [REDACTED],

takto:

Podle § 222 odst. 2 trestního řádu se trestní věc obžalovaného **mjr. V [REDACTED] S [REDACTED], narozeného [REDACTED]**, stíhaného na základě obžaloby podané u zdejšího soudu státním zástupcem Krajského státního zastupitelství dne 31. 5. 2018 sp.zn. 3 KZV 6/2018 pro přečin zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, kterého se měl dopustit tím, že

dne 21. 9. 2017 v době kolem 14:43 hodin na vozovce ulice Karlovarská v Plzni pronásledoval společně s mjr. J [REDACTED] N [REDACTED] služebním vozidlem Policie ČR v civilním provedení vozidlo Škoda Superb, RZ [REDACTED], jelikož předchozí jízdu řidiče vozidla v zúžení vozovky Pattonova mostu v Plzni vyhodnotili jako ohrožení jejich služebního vozidla najžděním, a protože řidič nereagoval zastavením ani na použití zvláštního zvukového výstražného zařízení doplněného zvláštním výstražným světlem modré barvy a nápisem STOP a POLICIE, ani na slovní výzvy k zastavení, vyvolalo to u nich podezření, že řidič vozidla by mohl být i pod vlivem omamných či psychotropních látek, proto se rozhodli přistoupit k zablokování ujíždějícího vozidla zahrazením cesty, aby mohli následně provést ztotožnění řidiče nejméně pro účely jednání o možném přestupku v silničním provozu, když svůj úmysl realizovali u jižního okraje křižovatky s ulicí Lidická, kde po zablokování vozidla obžalovaný vystoupil z místa spolujezdce a přistoupil k levým předním dveřím vozidla Škoda Superb, aniž by slovně či použitím služebního odznaku dodatečně prokázal příslušnost k Policii ČR, jako policista též nedodržel pravidla zdvořilosti a cti, vážnosti a důstojnosti osob podle § 9 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, rovněž tak nedbal, aby žádné osobě v důsledku jeho postupu nevznikla bezdůvodná újma a nepostupoval tak, aby případný zásah do práv a svobod osob, vůči nimž směřoval úkon, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného úkonem, čímž porušil ustanovení § 11 písm. a), c) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, protože nejprve řidiče vozidla Škoda Superb, později ztotožněný J [REDACTED] V [REDACTED], narozený [REDACTED], oslovil slovy: „kurva, ty kundo“ a dotazoval se jej, na koho blikal, a když J [REDACTED] V [REDACTED] ihned nereagoval na jeho výzvu k vystoupení z vozidla, fyzicky jej napadl tak, že jej nejméně jednou rukou udeřil do hlavy či ruky a snažil se mu vyrazit mobilní telefon, což se mu jedním úderem podařilo, mobilní telefon spadl na podlahu vozidla, a když jej J [REDACTED] V [REDACTED] ze země zvedl, chytil kolem krku do tzv. kravaty, snažil se jej vytáhnout ven z vozidla, přitom mu vytrhl mobilní telefon, který pohodil na přístrojovou desku vozidla a následně snahy o vytažení J [REDACTED] V [REDACTED] z vozidla zanechal, čímž vědomě porušil práva J [REDACTED] V [REDACTED] na nedotknutelnost osoby a na zachování lidské důstojnosti a osobní cti garantované Listinou základních práv a svobod a vyvolal v něm obavu o vlastní život a zdraví,

postupuje k projednání a rozhodnutí řediteli Krajského ředitelství Policie Plzeňského kraje, Plzeň, neboť projednávaný skutek není trestným činem, avšak mohl by být tímto orgánem posouzen jako kázeňský přestupek.

Odůvodnění:

1. Dne 31. 5. 2018 byla u zdejšího soudu podána státním zástupcem Krajského státního zastupitelství v Plzni na obžalovaného mjr. Bc. V. [REDACTED] S. [REDACTED] obžaloba pro přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, kterého se měl obviněný dopustit jednáním popsáním ve výrokové části tohoto usnesení.
2. Soud ve věci nařídil hlavní líčení a provedl veškeré dokazování. Po zhodnocení všech provedených důkazů dospěl k závěru, že obžalovaný svým jednáním nenaplnil znaky skutkové podstaty přečinu zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Jeho jednání však dle názoru soudu může být hodnoceno jako kázeňský přestupek dle § 50 zákona č. 361/2003 Sb. o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů.
3. Soud má za prokázanou tu část skutkové věty výroku obžaloby, která se týká událostí předcházejících zásahu samotnému. V tomto ohledu lze jen přisvědčit argumentaci státního zástupce. Bylo prokázáno, že v předmětný den obžalovaný spolu se svým kolegou mjr. Bc. N. [REDACTED] služebním vozidlem v civilním provedení pronásledovali vozidlo Škoda Superb, jelikož jeho jízdu vyhodnotili jako ohrožení jejich služebního vozidla najížděním. Tato skutečnost byla prokázána nejen výpovědí svědka mjr. Bc. J. [REDACTED] N. [REDACTED], která byla ve shodě s tvrzením obžalovaného, ale zejména provedeným **znaleckým posudkem z oboru dopravy**, zpracovaným znalcem Ing. A. [REDACTED] Ž. [REDACTED], předloženým ze strany obhajoby. Závěry tohoto posudku byly znalcem předneseny při hlavním líčení konaném dne 27.9.2018. Ve vztahu k výše uvedenému znalec uzavřel, že po vjezdu do zúženého profilu vozovky na mostě Gen. Pattona najelo vozidlo Škoda Superb jedoucí v levém jízdním pruhu vedle vozidla Mercedes Benz, kdy dle záznamu palubní kamery vozidlo Škoda Superb přesahovalo svou pravou částí do pravého jízdního pruhu, i když celková šířka tohoto vozidla činí dle záznamu v TP 2,03 m. Následně toto vozidlo opakovaně najelo do pravého jízdního pruhu k boční části vozidla Mercedes Benz, a to minimálně v 14:19:08, kdy v 14:19:10 hod. se vrátilo zpět k levému okraji jízdního pruhu. V 14:19:16 vozidlo Škoda Superb najelo opět vpravo k vozidlu Mercedes a ze záznamu se ozvalo: „Co chceš tady prudit, vole!“. V 14:19:18 vozidlo Škoda Superb pokračovalo v jízdě vedle vozidla Mercedes v jeho minimálním bočním odstupu a řidič vozidla Mercedes zapnul zvukové VRZ a následně se ze záznamu ozvalo: „Tak si houkni!“. Vozidlo Škoda Superb pokračovalo v najetí přesto, že z hlediska bočního profilu vozovky v těchto místech nebyl ke změně směru jízdy vpravo žádný důvod, o čemž svědčí i pohled kamerového záznamu na zadní část dodávkového vozidla, které se plynule pohybuje bez vybočování vpravo na průjezdném profilu vozovky. Dále znalec v souladu s kamerovými záznamy konstatoval, že v místě, kde skončilo omezení jízdních pruhů, vpředu jedoucí dodávkové vozidlo uhnulo vlevo a následně vozidlo Škoda Superb jedoucí v levém jízdním pruhu zrychlilo a prudce vybočilo vpravo před vozidlo Mercedes Benz. Svědek P. [REDACTED] M. [REDACTED], který řídil výše zmiňovanou bílou dodávku, opět v souladu s kamerovým záznamem z vozidla poškozeného a tvrzením obžalovaného a svědka mjr. N. [REDACTED] uvedl, že černé vozidlo jedoucí za ním jej v jízdě nijak neohrozilo, neregistroval, že by jej toto vozidlo problikávalo. Spuštění modrých majáků zaregistroval v zúžené části a nejprve si myslel, že byly spuštěny proto, že byl zařazen ve špatném levém pruhu, čehož si byl vědom. Následně zjistil, že se ho to netýká, černé vozidlo po ukončení zúžení hned pouštěl. Nechápal, co dělá ten člověk v autě, které policistům ujíždělo, protože bylo evidentní, že to jsou policisté a chtějí toto vozidlo zastavit. Jízda ujíždějího vozidla mu přišla natolik agresivní, že si myslel, že honí nějakého zločince, člověka, který něco provedl. Bylo tedy bez pochyb prokázáno, že vozidlo Škoda Superb nereagovalo zastavením na použití zvukového výstražného zařízení doplněného výstražným světlem modré barvy a nápisem Stop a Policie. V tomto směru soud neuvěřil **tvrzení poškozeného**, že nejen, že nevěděl, které auto má zvukové výstražné zařízení zapnuté, ale ani tomu, že ve zpětném

zrcátku následně viděl jen nápis stop a ne nápis policie, když tyto se střídají s takovou frekvencí, že oba nápisy není možné přehlédnout, což bylo evidentní z kamerového záznamu pořízeného při ohledání policejního vozidla. Poškozený nereagoval ani na slovní výzvy k zastavení, což je opět prokazováno kamerovým a zvukovým záznamem z vozidla poškozeného. Nelze vyvrátit ani tvrzení obžalovaného, že se na výzvu poškozeného, která opět zaznívá na uvedeném záznamu, poškozenému za jízdy legitimoval, když po této výzvě ze strany poškozeného zaznívá vyjádření, že jede na pumpu, z čehož by bylo možné dovodit, že je srozuměn s tím, že se o policejní vozidlo jedná. Dle kamerového záznamu města Plzeň je evidentní a koresponduje to i s výpovědí poškozeného, obžalovaného a svědka mjr. N■■■■, že ve chvíli předmětné komunikace jela vozidla vedle sebe stejnou rychlostí, kdy policejní vozidlo jelo v levém jízdním pruhu a vozidlo řízené poškozeným jelo v pravém jízdním pruhu. Obžalovaný s poškozeným spolu prokazatelně komunikovali a byli u sebe poměrně blízko. I přes příslib zastavení na pumpě poškozený zrychlil a začal opětovně policejnímu vozidlu ujíždět. Soud tedy považuje za prokázané, že způsob jízdy poškozeného, který nereagoval na výzvy policie, ale naopak před ní ujížděl, vyvolalo u obžalovaného a jeho kolegy oprávněně podezření, že řidič vozidla by mohl být i pod vlivem omamných či psychotropních látek, a proto se rozhodli přistoupit k zablokování ujíždějícího vozidla zahrazením cesty, aby mohli následně provést ztotožnění řidiče nejméně pro účely jednání o možném přestupku v silničním provozu, což také učinili na křižovatce ulic Lidická a Karlovarská. Až potud soud považuje zákrok policistů za oprávněný.

4. Následně bylo opět v souladu se skutkovou větou obžaloby zejména na základě již zmiňovaného kamerového záznamu prokázano, že po zablokování vozidla obžalovaný z vozidla vystoupil a přistoupil k levým předním dveřím vozidla Škoda Superb, a to aniž by slovně či použitím služebního odznaku dodatečně prokázal příslušnost k Policii ČR a následně zcela nezdvořile a v rozporu se zákonem č. 273/2008 Sb. o Policii ČR řidiče, poškozeného J■■■■ V■■■■ oslovil slovy „Kurva, ty kundo, na koho blikáš atd.“ K tomuto se obžalovaný také doznal s tím, že svou příslušnost k Policii ČR měl na základě již výše zmiňovaných skutečností za prokázanou. Jak již bylo uvedeno výše, obhajoba v tomto směru nebyla ničím vyvrácena. Až potud se shoduje soud se závěry státního zástupce i obhajoby. Provedené důkazy jasně potvrzují všechny skutečnosti uváděné ve skutkové větě výroku obžaloby až do tohoto momentu.
5. V části skutkové věty, která se týká samotného **fyzického napadení poškozeného**, již soud závěry státního zástupce nesdílí a jím tvrzené skutečnosti nemá za prokázané.
6. Pokud soud shrne důkazy provedené v tomto směru, je třeba konstatovat, že obžalovaný v části fyzického napadení poškozeného svou vinu razantně popírá. Svědek mjr. N■■■■ fyzické napadení poškozeného obžalovaným nezaznamenal a stejně tak toto nezaznamenali ani vyslechnutí svědci. Svědek P■■■■ M■■■■, již výše zmiňovaný řidič bílé dodávky, sledoval celou událost ze vzdálenosti asi 30-50 m a viděl, že jeden z policistů přistoupil k vozidlu, následně se měl s řidičem chvíli přetahovat o dveře a poté se naklonit do vozidla. Přišlo mu, že se policista snažil vyndat klíče od vozidla. Byl však v takovém úhlu, že do kabiny vozidla neviděl. Svědek O■■■■ P■■■■ měl zase vidět, že se jedna z osob, která vystoupila z tmavého vozidla, naklonila do půl pasu do okénka zablokovaného vozidla. On sám ze svého úhlu pohledu viděl tělo od pasu dolů, kdy se měly dít nějaké trhavé pohyby. Případnou komunikaci neslyšel ani jeden ze svědků. Oba svědci zastavili u předmětného konfliktu proto, že na semaforu na předmětné křižovatce byla červená. Žádný z řidičů nepochyboval o tom, že se jedná o policisty a žádný z nich také nenabyl dojmu, že by řidič vozidla byl v nebezpečí a že by bylo nutné volat na linku tísňového volání.

7. Svědkyně I. G. sice opakovaně zdůrazňovala, že viděla fyzické násilí, že viděla, jak dva „namachrovaní“ chlapíci, kteří od začátku působili velice brutálně, se nakláněli do vozidla a z pohybů jejich těl bylo vidět, že poškozeného bijí, ale přitom ke konkrétním opakovaným dotazům jí tvrzené násilí nedokázala popsat, a to i přes to, že dle jejího tvrzení byla konfliktu velice blízko. Tvrdila, že viděla obžalovaného i jeho kolegu z boku a současně měla vidět i poškozeného, s kterým měla být v očním kontaktu. Je tedy překvapivé, že při tak dobrém výhledu nedokázala popsat nic z tvrzeného násilí. Pokud toto tedy měla v jednacím síni názorně předvést, vypadalo to tak, že obžalovaný i jeho kolega měli být nakloněni do vozidla a oba měli máchat rukama směrem k poškozenému. Toto je však zcela v rozporu nejen s tvrzením obžalovaného a ostatních svědků, ale i s tvrzením samotného poškozeného, který násilí na něm páchané popisuje podstatně mírněji. Konkrétně údajné násilí svědkyně nepopisuje ani při hovoru s operátorem na lince 158, kam volala v době sledování konfliktu. K výslovným dotazům v jednacím síni uvedla, že padat rány neviděla, to jen dedukovala z pohybů těl obou mužů. Bylo zjevné, že událost svědkyně prožívala emocionálně, byl to pro ni pravděpodobně stresující zážitek, což bylo evidentní z jejího chování jak v jednacím síni, tak z telefonního hovoru s operátorem tísňové linky. Je zjevné, že vlivem toho svědkyně líčila události dramatictější, než jak byly líčeny ostatními svědky. Byť popírala, že by sledovala média, byla velkou medializací případu ovlivněna, neboť popisovala skutečnosti, které prokazatelně nemohla vidět, ale dozvěděla se je právě z médií.
8. Tvrzení poškozeného ohledně fyzického násilí nebylo svědeckými výpověďmi podpořeno. Zpochybněno pak bylo obhajobou předloženým znaleckým posudkem z oboru strojírenství se specializací biomechanika, zpracovaného znaleckým ústavem ČVUT v Praze, Fakultou strojní, dle kterého bylo v podstatě vyloučeno napadení poškozeného s ohledem na absenci jakéhokoli pohybu či kývání vozidla. Znaleckým posudkem bylo připuštěno jedno sekundové minimální zhrounutí vozidla v čase 14:21:05, kterému nelze jednoznačně přiřadit příčinu. Případnému napadení poškozeného by pravděpodobně toto bylo nedostačující. Navíc ze závěrů znaleckého posudku vyplynulo, že při vyhodnocování videozáznamu není žádný případný úder slyšet. Soud tedy na základě výše uvedeného výpověď poškozeného J. V. považuje minimálně za zavádějící. Ve světle provedeného dokazování se líčení události poškozeným jeví být od počátku do konce příliš dramatické, přehnané. Toto také obsahuje rozpory s objektivně zjištěnými skutečnostmi, kdy těchto si poškozený musel být vědom a přes to na svých tvrzeních trval a působil spontánně. Soud si toto vysvětluje tím, že svým tvrzením prokazatelně věřil a byl o jejich pravdivosti přesvědčen.
9. Při hodnocení výpovědi poškozeného nebylo možné přehlédnout, že byť tento líčí velký strach z potetovaných gaunerů v černém autě, je na kamerovém záznamu z počátku velice „bojovný“ (dle slov znalkyně) a nebojácný. Bojovně hovoří i následně. Při hlavním líčení popřel, že by poznal, že se jedná o vozidlo policie ČR, ale z výpovědi svědků vyplynulo, že ostatním řidičům toto bylo naprosto jasné, tvrdil, že neviděl nápis policie, což se dle provedeného dokazování jeví být nemožné, neboť pokud viděl nápis „stop“, který se dle záznamu pořízeného v rámci ohledání předmětného černého vozidla mění s nápisem „policie“ ve frekvenci asi jedné vteřiny, musel vidět i nápis policie. Přes tvrzený velký strach do doby zablokování jeho vozidla působí ve slovním projevu velice suverénně a nemá potřebu volat na tísňovou linku. Toto činí až poté. Popis napadení obžalovaným v průběhu trestního řízení pozměňuje, když v přípravném řízení tvrdil, že začal od obžalovaného okamžitě schytávat rány. Jednou z ran mu měl být vyražen telefon z pravé ruky. Když telefon zvedl, měl dostat další rány, nevěděl kolik. Telefon mu měl vylétnout na palubovku a v tu chvíli jej měl obžalovaný začít vytahovat ven v kravatě. Napadnout jej měl obžalovaný skrz okno dveří, rány měly být nejprve otevřenou dlaní, po zvednutí telefonu již pěsti. O pomoc začal volat, když byl v kravatě. Při hlavním líčení bylo jednání obžalovaného poškozeným popisováno podstatně mírněji, když uvedl, že po slovním napadení mu

obžalovaný měl vyrazit telefon z ruky, a po jeho sebrání mu jej obžalovaný měl asi dvěma údery otevřenou dlaní vyrazit znovu. Úder mu měl jít přes ucho a nos. Poté měl být v kravatě a obžalovaný se jej měl pokoušet vytáhnout ven, tahat ho okénkem. V kravatě měl být minimálně 2 vteřiny a maximálně 4 vteřiny, konkrétně po dobu jeho výkřiku „Pomoc, pomoc!“. Intenzita tahu neměla být velká, resp. měla být malá. Tvrzení poškozeného o hrubém fyzickém napadení ze strany obžalovaného tedy působí velice nepřesvědčivě, a to i v kontextu následných záběrů kamerového záznamu, na kterých je poškozený zachycen bezprostředně po údajném fyzickém napadení ze strany obžalovaného při komunikaci s oběma policisty bez jakýchkoliv známek strachu či poranění. Na soud tak tvrzení poškozeného působí tak, že se snaží upravit svou výpověď tím směrem, aby údajný útok ze strany obžalovaného korespondoval se skutečností, že neutrpěl žádná viditelná poranění a nejevilo žádné známky strachu či obav z obžalovaného a svědka mjr. N. [REDACTED]. Rozpaky nad výpovědí poškozeného budí i skutečnost, že poškozený, který si musel být jistý, že se jedná o policisty, kdy s těmito bez známek úzkosti a stresu hovořil a domluvil se s nimi, že je bude následovat na nejbližší služebnu Policie ČR za účelem sepsání úředního záznamu o dané události, obratem sděluje operátorovi tísňové linky, že byl napaden a policisty na služebnu záměrně nenásledoval. U hlavního líčení tvrdil, že mu ze strany operátora tísňové linky bylo doporučeno, aby policisty nenásledoval, ale aby někde zastavil a vyčkal příjezdu zásahové jednotky, která je za ním vysílána. Přitom z hlasového záznamu je zřejmé, že je to právě on, kdo operátorovi sděluje, že již policisty nenásleduje, že tito odbočili. Na to je operátorem reagováno tak, že za ním bude vyslána hlídka PČR, ne zásahová jednotka. Strach poškozeného, který v záznamech projevuje, se jeví být zcela neadekvátní dané situaci. Lze jen opětovně konstatovat, že poškozený pravděpodobně celou událost nezveličuje úmyslně, ale je o jím líčeném průběhu přesvědčen, neboť jinak by si musel uvědomovat, že objektivními důkazy budou prokázány min. výše zmiňované rozpory. Závěru soudu odpovídají i závěry znalkyně, která k osobě poškozeného uzavřela, že trpí poruchou přízpůsobení. V důsledku té měl začít vidět celou událost zkresleně, nevidět objektivně, co se děje, ale zkreslovat děj dle své emoční naladěnosti a také to tak vnímat. Je třeba také zmínit, že dle vyjádření znalkyně nebylo znaleckým zkoumáním prokázáno, že porucha přízpůsobení s převládající poruchou jiných emocí je v případě poškozeného způsobena čistě jednáním obžalovaného, pokud vůbec.

10. Dle názoru soudu lze tedy bez rozumných pochybností považovat za prokázané pouze to, že obžalovaný po zablokování vozidla poškozeného přistoupil k jeho vozidlu, bez prokázání příslušnosti jej vulgárně oslovil, otevřel dveře u řidiče, naklonil se do vozidla a požadoval po poškozeném, aby vystoupil z vozidla. Nebylo prokázáno, že by se následně na poškozeném dopustil fyzického násilí. Soud tedy s ohledem na absenci dostatku usvědčujících důkazů, nepovažuje za prokázaná tvrzení uvedená ve skutkové větě, tedy, že obžalovaný poškozeného: “nejméně jednou rukou udeřil do hlavy či ruky a snažil se mu vyrazit mobilní telefon, což se mu jedním úderem podařilo, mobilní telefon spadl na podlahu vozidla, a když jej J. [REDACTED] V. [REDACTED] ze země zvedl, chytil kolem krku do tzv. kravaty, snažil se jej vytáhnout ven z vozidla, přitom mu vytrhl mobilní telefon, který pohodil na přístrojovou desku vozidla a následně snahy o vytažení J. [REDACTED] V. [REDACTED] z vozidla zanechal že by obžalovaný poškozenému vyrazil mobilní telefon z ruky, že by jej napadl údery dlaní či pěstí a že by jej vzal do kravaty a pokoušel se jej vytáhnout ven okénkem u řidiče“.
11. U hlavního líčení bylo provedeno více důkazů (zejména listinných), které ovšem neměly na objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení žádný vliv, proto je soud v odůvodnění nezmiňuje. Pokud zmocněnec poškozeného navrhol výslech psychiatra MUDr. B. [REDACTED], ošetřujícího lékaře poškozeného, soud tento nepovažoval za podstatný, neboť o nároku poškozeného nebylo rozhodováno.

12. Soud se následně zabýval tím, zda provedeným dokazováním zjištěný skutkový stav naplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Soud má za to, že obžalovaný porušil své povinnosti příslušníka uvedené v § 45 odst. 1 písm. e) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, v platném znění, a § 9 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, v platném znění. Uvedená ustanovení mu totiž ukládají povinnost dodržovat při výkonu služby pravidla zdvořilosti a dbát cti, vážnosti a důstojnosti osob i své vlastní. Podle § 11 písm. a) a c) zákona o Policii ČR je jeho povinností dbát, aby žádné osobě v důsledku jeho postupu nevznikla bezdůvodná újma, a postupovat tak, aby případný zásah do práv a svobod osob, vůči nimž směřuje úkon, nebo osob nezúčastněných, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného úkonem.
13. Chování obžalovaného pronášejícího vulgární výrazy rozhodně zdvořilé nebylo, svým chováním obžalovaný překročil i míru nezbytnou k dosažení účelu služebního zákroku, který prováděl. Podle názoru soudu ovšem nejde o natolik závažné a intenzivní porušení povinností, aby takové jednání naplňovalo znaky uvedeného trestného činu. Obžalovaný věrohodně vysvětlil svou motivaci k zákroku, kterou byla snaha vyřešit předchozí protiprávní chování poškozeného v silničním provozu. Obžalovaný se měl a mohl chovat ohleduplněji, zdvořileji a zdrženlivěji k poškozenému, měl se vyvarovat hrubých výrazů i naklánění do vozidla. Přesto z chování obžalovaného, které vzal soud za prokázané v rozsahu uvedeném ve výroku rozsudku, nevyplývá, že by jeho chování bylo vedeno úmyslem způsobit poškozenému škodu nebo jinou závažnou újmu na právech, již vůbec pak ne získat nějaký neoprávněný prospěch. Šlo jen o exces z předepsaných norem chování. Proto má soud za to, že takové jednání není žalovaným trestným činem. Zároveň soud neshledal, že by jednání obžalovaného naplňovalo znaky skutkové podstaty nějakého jiného trestného činu.
14. Soud se zabýval dále tím, zda by prokázané jednání obžalovaného mohlo být kázeňským přestupkem. Podle § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, v platném znění, je kázeňským přestupkem zaviněné jednání, které porušuje služební povinnost, ale nejde o trestný čin nebo o jednání, které má znaky přestupku. Jednání obžalovaného, které vzal soud za prokázané, by mohlo skutkovou podstatu kázeňského přestupku naplňovat. Veškeré další úvahy již náleží pouze příslušnému orgánu, do jehož rozhodnutí nesmí soud zasahovat. Věcně a místně příslušným orgánem k projednání takového kázeňského přestupku je podle § 2 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, v platném znění. Ve věcech služebního poměru příslušníků jedná a rozhoduje jménem státu ředitel bezpečnostního sboru, není-li dále stanoveno jinak. V rozsahu jím stanoveném jedná a rozhoduje též vedoucí organizační části bezpečnostního sboru. V daném případě je tedy příslušný k vyřízení kázeňského přestupku ředitel Krajského ředitelství Policie Plzeňského kraje. Proto soud rozhodl o postoupení věci k projednání právě tomuto orgánu. Je třeba upozornit na to, že zákon nepožaduje, aby soud zjistil a konstatoval, že žalovaný skutek je skutečně přestupkem nebo kárným proviněním, ale postoupení věci váže pouze na odůvodněný předpoklad, že skutek může být příslušným orgánem takto posouzen. Jen orgán oprávněný projednávat přestupky nebo kárná provinění je oprávněn v rámci své pravomoci učinit v tomto směru závazné rozhodnutí. Proto tento orgán ani není při rozhodování vázán právním názorem soudu, který mu věc postoupil, a nemusí skutek posoudit jako přestupek nebo kárné provinění. Soud po zjištění, že nejde o trestný čin, ale že žalovaný skutek může být příslušným orgánem posouzen jako přestupek nebo kárné provinění, však musí věc postoupit; nemůže dále pokračovat v hlavním líčení a zjišťovat další skutečnosti potřebné pro rozhodnutí o přestupku či kárném provinění, např. odstraňovat pochybnosti o tom, zda se skutečně obžalovaný dopustil tohoto skutku, resp. přestupku nebo kárného provinění.

15. O nároku poškozeného na náhradu škody soud nemohl rozhodovat, když nebylo rozhodováno o vině obžalovaného.

Poučení:

Proti tomuto usnesení může podat státní zástupce stížnost do tří dnů ode dne jeho vyhlášení ke Krajskému soudu v Plzni prostřednictvím zdejšího soudu. Stížnost má odkladný účinek.

Plzeň 27. 9. 2018

Mgr. Lucie Bočková v. r.
samosoudkyně